

ній, невѣщъ въ трудѣтъ на земліктж, не бы іѣ
изнамѣрилъ, и никоѣ другъ пѣвецъ, освѣтъ е-
динъ *тзикоуменъ орачъ* отъ тѣзи странж бы мо-
жилъ да іѣ каже. Презъ годишнитѣ времена,
въ които нѣма трудъ и друго движеніе по сел-
скитѣ околности освѣтъ земледѣліето, тази тол-
козъ сладка и толкозъ силна пѣснь ся издига
като единъ звукъ на тихійтъ вѣтрецъ, съ който
іѣ заприличва до нѣкадѣ особенныйтъ ѣ на-
пѣвъ. Окончателната нота на всяко израженіе,
държана и растреперявана съ едно провлача-
ніе и съ единъ силж на едно невѣроятнo дыха-
ніе, ся вѣскачва на високо съ единъ препра-
венъ и лѣжовенъ гласъ. Това е диво, но пре-
лестъта му е неисказанна и, когато человекъ е
навыкналъ да слуша тѣзи пѣснь, той не разби-
ра чи една друга пѣснь бы могла да ся чуе по
тѣзи времена и въ тѣзи мѣста, безъ да имъ
развали армоніѣктж.

Азъ имахъ, слѣдователно, предъ очитѣ си ед-
нѣ картинж, която бѣще съвѣмъ противополож-
на на картинѣктж на Олбайна, при всичко чи
сцената бѣше еднаква. Намѣсто единъ нажаленъ
и навѣсенъ старецъ, единъ младъ, веселъ и пѣр-
гавъ мжжъ; намѣсто конѣ дръгливы и изнурены,
четире двоицы (чивта) волове яки и огненни въ
движеніето си; намѣсто смъртъж, едно момче
прекрасно; намѣсто едно отчаятелно изображе-